

Mál nr. 202/2015
M og
vátryggingafélagið V v. starfsábyrgðartryggingar lögmanns L.

Krafa um bætur vegna meintra mistaka skiptastjóra þ. 8.7.2013

Gögn.

1. Málskot móttakið þ. 27.5.2015 ásamt fylgiskjölum 1-8
2. Bréf V dags. 16. júní 2015 ásamt fylgiskjölum 1-6
3. Bréf M dags. 26. júní 2015.

Málsatvik.

Bú M var tekið til gjaldþrotaskipta og segir skiptastjóri búsins að ástæða gjaldþrotsins sé fyrst og fremst að starfsmenn M hafi ekki fengið greitt fyrir verk sem starfsmenn félagsins unnu við fasteignir S) að Burstabrekku og Hrafnskálum á Hellu. M krafðist gjaldþrotaskipta á búi S vegna greiðslufalls og var M stærsti kröfuhafinn í búið. M segir að skömmu fyrir frestdag vegna gjaldþrots S hafi ofangreindum fasteignum verið ráðstafað til nákominna aðila og telur bústjóri M að um gjafagerning hafi verið að ræða í skilningi 131. gr. laga nr. 21/1999, gjaldþrotaskiptalaga. M segir að L hafi, sem skiptastjóri S, lokið skiptum á þrotabúi S þ.8. júlí 2013 á grundvelli 155. gr. gjaldþrotaskiptalaga þ.e. að búið væri eignalaust og ekkert fengist upp í lýstar kröfur. M segir að L hafi verið kunnugt um að eignum þb. S hefði verið ráðstafað til nákominna aðila og þær ráðstafanir væru riftanlegar enda hefði L m.a. sent yfirlýsingu um riftun gjafagernings vegna afsals á fasteigninni að X enda að mati M ljóst að S hefði gefið þá eign nákomnum aðila rúmlega tveim mánuðum fyrir frestdag. M segir að L hafi ekki fylgt eftir umræddri riftun sem hafi leitt til þess að þb. S og þb. M töpuðu umtalsverðum fjármunum. M segir að L hafi borið að kanna þessi mál nánar og þinglýsingu handhafabréfa á ofangreindar eignir þb. S. M segir að ekkert samráð hafi verið haft við aðra kröfuhafa þb. S, en M, en L haldi því fram að samráð hafi verið haft við þáverandi lögmann M. Aðrir kröfuhafar en M í þb. S hafi því ekki vitað af því að samningar sem þb. S hefði gert gætu verið riftanlegir þegar L lauk skiptum búsins. M krefst þess að V viðurkenni bótaábyrgð L úr ábyrgðartryggingu sinni hjá V. M segir að þb. M hafi orðið fyrir tjóni þar sem að höfðun riftunarmáls komi ekki lengur til álita sbr. 148. gr. laga um gjaldþrotaskipti og beri L skaðabótaábyrgð á tjóni þb. M skv. 4. mgr. 77.gr. gjaldþrotaskiptalaga og felist sök L í broti gegn skráðum háttænisreglum gjaldþrotaskiptalaga um hlutverk og skyldur skiptastjóra við skiptastjórn. Þá vísar M einnig til 2. mgr. 122.gr. gjaldþrotaskiptalaga og segir að skv. því ákvæði eigi skiptastjóri að sjá til þess að allar eignir og öll réttindi þrotabúsins komi fram og verði ráðstafað á sem hagkvæmastan hátt. M segir að L hafi borið að upplýsa kröfuhafa um ráðstafanir S og bera hugsanlega málshöfðun riftunarmáls undir þá þar sem bú S hafi verið eignalaust. Þá hafi L einnig borið að upplýsa aðra kröfuhafa um tengsl þeirra aðila sem um ræðir við þrotamann, en í þessu tilviki hefði brot þrotamanns falist í undanskoti eigna undan skiptum. Þá segir M að L hafi brotið gegn tilkynningarskyldu skv. 84. gr. gjaldþrotaskiptalaga. M segir að ráðstafanir L hafi rýrt eignastöðu þb. S á kostnað kröfuhafa.

V hafnar bótaskyldu og segir að daginn eftir að innköllun í bú S hafi birst í Lögbirtingarblaðinu þ.27.2.2013 hafi L átt samtal við lögmann M þar sem bent hefði verið á hugsanlega riftun ráðstafana þrotamanns. V segir að 31. maí og 3. júní 2013 hafi L haft samband við lögmann M vegna hagsmuna þrotabús S og hafi síðan með tölvupósti þ. 1. júlí 2013 tilkynnt lögmanni M formlega að ekki yrði aðhafst meira varðandi athugun á hugsanlega riftanlegum ráðstöfunum og skv. upplýsingum frá L upplýsti lögmaður M hana um að M hefði ekki bolmagn til að höfða riftunarmál á eigin ábyrgð. V segir að L hafi því haldið lögmanni M stærsta kröfuhafanum í þb. S

upplýstum um framvindu athugana á gerningum sem hugsanlega væru riftanlegir. Þá bendir V á að hvorki M né aðrir kröfuhafar hafi mætt á skiptafundi eða gert athugasemdir við framvindu skipta. Þá telur V rangt og ósannað að L hafi ekki hagað störfum sínum í samræmi við það sem lög um gjaldþrotaskipti geri til skiptastjóra. V telur ekki skipta máli við úrlausn þessa máls að L hafi ekki tilkynnt meint refsivert athæfi þrotamanns til sérstaks saksóknara. V telur að M hafi ekki sýnt fram á saknæma hegðun L og ekki hafi verið sýnt fram á að L hafi gerst sek um gáleysi í störfum sínum. V telur því meint tjón M ósannað og sama gildi um orsakatengsl milli starfa L og hins meinta tjóns M.

Álit.

Í máli þessu koma til skoðunar störf L sem varða hagsmuni M vegna meðferðar L sem skiptastjóra í þb. S. Fyrir liggur að skiptastjóri taldi að mögulega væru ákveðnir fjármálagerningar sem þb. S hafði gert skömmu fyrir frestdag riftanlegir og hafði uppi ákveðnar aðgerðir vegna þess, sem ekki báru árangur. L tilkynnti ekki um hugsanleg brot þrotamanns til sérstaks saksóknara sbr. 84.gr. laga um gjaldþrotaskipti, en það skiptir ekki máli við úrlausn þessa máls. Skiptastjóra ber að sjá til þess sbr. 2. mgr. 122. gr. gjaldþrotaskiptalaga að skiptum yrði lokið án ástæðulausra tafa og allar eignir þrotabúsins komi fram og verði ráðstafað á sem hagkvæmastan hátt. Miðað við gögn málsins þá virðist, sem á það hafi skort að á það hafi verið látið reyna hvort þb. S hafi átt eignir sem hefðu getað staðið til ráðstöfunar fyrir þrotabúið við skipti. Eftir að L komst að raun um að ákveðnar ráðstafanir þrotamanns í þb. S væru hugsanlega riftanlegar hefði verið eðlilegt að L, sem skiptastjóri, hefði tilkynnt kröfuhöfum um þá ætlan sína formlega, t.d. með því að boða til sérstaks skiptafundar um þau málefni þar sem kröfuhöfum hefði verið gefinn kostur á að tjá sig um þau mál og lýsa vilja sínum til að hafa frekari afskipti af málinu eða láta það afskiptalaust. Í ljósi þess að þrotabúið var eignalaust hefðu frekari málsóknir verið háðar fjárstuðningi kröfuhafa. Þegar af þeirri ástæðu bar L að tryggja sér sönnun um að allir kröfuhafar væru formlega upplýstir um málið sem og að leita formlega eftir afstöðu þeirra. Þetta gerði L ekki og verður að telja slíka háttsemi til gáleysis af hálfu skiptastjóra.

Hins vegar verður að líta til þess að L tilkynnti M eingöngu stærsta kröfuhafanum í þb. S um málið sérstaklega og ráðfærði sig við lögmann M sbr. 3. mgr. 124. gr. gjaldþrotaskiptalaga. M var því gert kleift að gæta hagsmuna sinna sem kröfuhafa þó með óformlegum hætti hafi verið. Lögmaður L sá, að því er virðist, ekki ástæðu til frekari aðgerða eða afskipta af málinu. Með því L hélt lögmanni M upplýstum um málið með þessum óformlega hætti og það að honum var gefinn kostur á að hafa frekari afskipti af málinu, átti lögmaður M þess kost að gera athugasemdir og krefjast aðgerða, sem hann gerði ekki. Af þeirri ástæðu telst mögulegt tjón af völdum gáleysis L sem skiptastjóra fyrst og fremst rakið til háttsemi M sjálfs við hagsmunagæslu sína. M á því ekki rétt á bótum úr starfsábyrgðartryggingu L hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu L hjá V.

Reykjavík 30.7.2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.